

nogle principielle synspunkter, der ikke konvergerer helt med regeringens lovforslag, men at man alligevel deltager i partssamarbejdet i løsningen af de opgaver, der følger, f.eks. med at udmønte lovgivningen i regler og vejledninger og lignende.

Jeg vil også godt advare mod den opfattelse, som præger hr. Knud Erik Kirkegaards indlæg, nemlig at regeringen smadrer partssamarbejdet, hvis vi går videre, end der kan opnås fuldstændig enighed med begge parter om. For situationen er jo den, at det er samfundet, der skal rydde op, hvis parternes frivillige fællesnævner får regler og bestemmelser på det her område, hvis det skal være udtryk for det niveau, der skal være gældende i Danmark.

Samfundet har et større ansvar, og vi har et ansvar for at reparere og rydde op og samle op. Derfor er det også meget naturligt, at samfundet kan have synspunkter, der rækker videre end den fællesnævner, de to parter kan nå frem til. Og det mener jeg er foreneligt med, at vi også i fremtiden lader arbejdsmiljølovgivningen virke på den måde, at den i høj grad er afhængig af, at arbejdsmarkedets parter fylder rammer ud. Det er der sandelig god brug for.

Jeg vil med det kendskab, jeg har til ordførerne for Kristeligt Folkeparti og CD, ikke lægge skjul på, at jeg nærer stærke forventninger om, at man, når det borgerlige forslag til vedtagelse ikke kan opnå et flertal, så kan gå med i den vedtagelse, som SF, Enhedslisten og regeringspartierne har lagt frem.

Jeg siger det bl.a. på grund af tonen i de indlæg, der har været her i dag. Jeg har ved tidligere lejligheder efterlyst CD's tidligere tale om det rare samfund, hvor man tilfældigvis også fokuserede meget på de to nævnte grupper, buschauffører og rengøringsassistenter. Og jeg synes, at de toner, der har været i indlægget i dag, gør, at min optimisme med hensyn til, at henholdsvis CD og Kristeligt Folkeparti vil tilslutte sig den vedtagelse, der er lagt frem fra bl.a. regeringspartiernes side, fra SF og Enhedslisten.

Jeg vil sluttelig sige til CD's ordfører, fru Susanne Clemensen, at spørgsmålet om, hvorvidt staten, amter og kommuner bør gå foran, er et særdeles interessant spørgsmål. Og i dyb respekt, og, synes jeg, til forskel fra bl.a. Venstres ordfører i dag, vil jeg udvise en dyb respekt for det kommunale selvstyre og sige, at det er naturligvis i første omgang vores opgave at gå foran som statslig arbejdsgiver.

Finansministeren er optaget af, at vi med de muligheder, vi har for eksempelvis at skabe et mere afvekslende og udfordrende arbejdsliv, kunne kombinere løsningen af opgaver anderledes. Det kunne være rengøringspersonale, der også skulle varetage andre servicefunktioner end traditionelle rengøringsopgaver. Der er mange forskellige muligheder for at løse de her opgaver på en betydelig mere afvekslende og udfordrende måde.

Men der er én ting, som er meget central i den sammenhæng. Og det er ikke et spørgsmål om, om man er for eller imod udlicitering, men for hver gang, man udliciterer en skive af den samlede mængde af opgaver, bliver der jo færre opgaver tilbage at lave en variation over. Så derfor er der her en meget interessant sammenhæng, synes jeg.

Ja, vil jeg sige til fru Susanne Clemensen, regeringen bør som statslig arbejdsgiver naturligvis gå foran i forhold til det statslige personale. Og jeg er sikker på, at vi kan få en meget god dialog med de amtskommunale og kommunale arbejdsgivere om en tilsvarende satsning på det kommunale område.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Inden vi går over til ordførerne i anden omgang, er der korte bemærkninger. Hr. Knud Erik Kirkegaard har bedt om en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Først til arbejdsministeren: Som det fremgik af mit indlæg, erkender jeg naturligvis, at der fungerer et partsamarbejde omkring arbejdsmiljøet. Men det sker altså på trods af regeringens indsats, bestemt ikke på grund af regeringens indsats.

Så til statsministeren, der forsøger at holde liv i myten om, at herinde i Folketinget er der altså med hensyn til arbejdsmiljøet nogle partier, der er onde, og så er der nogle partier, der er gode. Det vil ikke lykkes for statsministeren at få den myte til at holde, for den er simpelt hen ikke rigtig.

Så kan jeg sige til statsministeren: Jeg forstod, at når statsministeren på et eller andet tidspunkt udskriver valg, så har det ikke det formål, at vi i Danmark skal have en anden regering. Synspunktet er ikke overraskende, og det tager vi naturligvis til efterretning, men valget kommer jo nok alligevel.